

Juraj Červenák

KREV^{argo}
PRVOROZENÝCH

*Kapitán Stein a notář Barbarič
na stopě vraha v rudolfínské Praze.*

J u r a j Č e r v e n á k

K r e v
p r v o r o z e n ý c h

Druhý případ kapitána Steina
a notáře Barbariče

a r g o

ARGO, 2014

Copyright © Juraj Červenák, 2014

Cover © Pavel Růt, 2014

ISBN 978-80-257-1286-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-1347-1 (e-kniha)

PRAHA

1. Martinický palác
2. Arcebisupský palác
3. Lobkovičský palác
4. Ptašíkův most
5. Jelení příkop
6. Lvi dvůr
7. Letohrádek královny Anny
8. Daliborka
9. Perštejnský palác
10. Písecká brána
11. Dvůrce Berkových z Dubé
12. Na Pískách
13. Křenový ostrov
14. U králov bratřanského
15. Kamenný most
16. Mostecká brána
17. Valentinská brána
18. Zlatošská brána
19. Zlatošský hrbitov
20. Kálova
21. Zlatošská radnice
22. Měsečná synagoga
23. Samuělovský dvorec
24. Jidovská chýše
25. Dobytí trh
26. Svatoševská brána
27. Koršíkův trh
28. Koršíkův most
29. hradská brána
30. Špitálská brána
31. Směšská brána

KAPITOLA PRVNÍ

Apokalyptické počasí žene do hlavního města říše trojici jezdců.
Ani Praha neukáže pohostinnou tvář – už po pár doušcích piva
se útočiště promění v bojiště.

Po Vídeňské cestě od Jihlavy a Kutné Hory se k Praze blížili tři jezdci.

Strávili v sedle celý den, ale únavy si nevšíмали a nezpomalovali, právě naopak. Dva z nich, odění ve vojenském a dobře ozbrojený, zarytě hleděli před sebe, k tmavému obzoru pod tmavnoucí večerní oblohou. Třetí muž, poněkud vybraněji oblečený, lépe živený a ozbrojený rapírem s pozlaceným košem, čas od času vrhl pohled přes rameno. Pokaždé vyvalil oči, vyhrkl kletbu nebo útržek otčenáše, otočil se dopředu a rázně pobídl koně.

Od východních kopců se valila temnota – vichrem hnaná tmavomodrá mračna, vespod roztřepená lijákem. Krajinu pod nimi rychle pohlcovalo šero, jako by se propadávala do výjevu ze Zjevení.

Podkovy řinčely a jiskřily. Černovlasý mladík v čele ukázal před sebe. Místo vlnovky kopců se na horizontu objevila rovná linie staveb, tu a tam přerušená párem hranatých věží. „Díky Bohu!“ zakřičel lépe oblečený muž.

Právě v tu chvíli se zablýsklo a před jezdci zakmitaly jejich dlouhé roztřesené stíny.

Ani nemuseli dráždit koňské slabiny ostruhami – zvířata vystrašeně zaržála a rozjela se tryskem. Muži se sklonili nízkou nad šíje. Uháněli mezi sady, vinohrady, roztroušenými statky a osadami. Hradby táhnoucí se od oblouku Vltavy na severu až k masivu Vyšehradu na jihu se před nimi rychle zvětšovaly; jednolitá masa vycenila zuby cimbuří.

Nejdříve je dostihl víchr – zvrátil krempy klobouků, škubl cípy pláště. Okolo zavířil prach, listí a suché větvičky, podél cesty se zakymácely stromy a keře. Vzápětí se jezdci do zad opřel liják, veliké kapky je zasypaly jako olovo z kartáčové střely.

Dojeli k hradbám. Dvě věže se špičatými šindelovými střechami střežily Horskou bránu, zvanou také Šibeniční – právě před ní vystavovali ostatky odsouzenců pro výstrahu přijíždějícím cizincům; i teď vítr škubal s vlasy hlav v železných koších, oběšenci křepčili, kostry v klecích chrastily hnáty.

Na hraně příkopu jezdci zprudka trhli uzdami; zpěnění koně se vzpínali na zadní, ržáli, bušili kopyty do země.

„Das aby je spral!“ houkl starší ozbrojenec. „Nezavírá se až po setmění?“

Padací most se právě se skřípáním zvedal. Zároveň v průjezdu brány spouštěli mříž se špičatými hroty, takže to vypadalo, jako by se zavírala obrovitá zubatá tlama.

„Možná si mysleli, že zabrání bouřce vpadnout do města,“ zasmál se nervózně muž s rapírem.

„Koňská brána,“ navrhl mladík a obrátil oře k jihu.

Vyrazili podél příkopu k dalšímu páru věží. Bouřka mezitím udeřila veškerou silou, blesky křížovaly oblohu, stromy se skláněly před vichřicí, směs prachu a deště se drala do očí a mezi zuby. Všechno, co nebylo přibité nebo zakořeněné v zemi, bušilo do opevnění.

Ke Koňské bráně se klenul kamenný most. Když na něm zařinčely podkovy, drábové právě zabouchli jedno křídlo masivních vrat a zapřeli se do druhého – za jejich zády už pomalu klesala mříž.

„Pusťte nás!“ překřičel starší ozbrojenec burácení živlů.

„Jeďte malou fortnou pro pěší!“ odsekl velitel hlídky. „Za Svinskou bránou bude jedna odemčená...“

„Nechte nás projet!“ vmáčkl robustní jezdec koňskou hlavu do zužující se škvíry mezi křídly vrat. „Je to rozkaz! Ve jménu Jeho Výsosti!“

„Kterou Výsost máte na mysli?“

„Arcivévodu Matyáše! Jsme jeho vyslanci!“

Biřicové si vyměnili pohledy. Velitel se ohlédl a zakřičel do přítmí průjezdu. Rachot řetězů ustal, mříž znehybněla. Jezdci proklouzli dovnitř a sklonili hlavy před ostrými hroty.

„Dlužíme vám džbán vína,“ poděkoval muž s rapírem.

Strážci neodpověděli, jako by ho vůbec neslyšeli – hlavně už chtěli zalézt někam do sucha. Dokonce se ani neobtěžovali požádat o doklady nebo průvodní listiny. Rumpál se znovu roztočil a bodce mříže s duněním zapadly do otvorů v dlažbě.

Muž pokrčil rameny, a přidržuje si klobouk, následoval své společníky.

Joachim Stein, Matěj Barbarič a Bohdan Jaroš vjeli do Nového Města pražského.

Od brány se až k hradbám Starého Města svažovala široká ulice zvaná Koňský trh. K vířícímu prachu a listí se přidala pichlavá stěbla. V silicím větru se kutálely otýpky sena a slámy, pleskaly plachty stanů a kupeckých přístřešků, houpali se umrlci na dlouhé šibenici, která rozdělovala širokou ulici vedví. Kupci pobíhali sem a tam a na provazech a opratích za sebou táhli koně, muly a osly. Formani vyskočili na kozlíky a snažili se dostat vozy a hlavně zboží na nich do bezpečí. Obchodníci a řemeslníci rychle zavírali dveře krámů, zabouchávali okennice. Ozýval se křik, dupání, cinkání, bušení i řinčení vyražených okenních tabulek. Liják splachoval všudypřítomné kobylince.

„Jako by se ženil sám Lucifer!“ zvolal Barbarič. „Rychle někam zalezeme!“

„Už to není daleko,“ odsekl Stein.

„Jakpak by ne? Jen se podívejte k Můstku – jestli mě zrak nešálí, Svatohavelská brána už je zavřená. Než najdeme

odemčnou fortnu, promokneme do poslední nitky. Musíme někde přechkat nejhorší.“

Stein zkrivil rty, jako by pohrdal notářovou touhou po pohodlí, ale potom se obrátil v sedle. „Kaprále, hostinec!“

Jaroš zamířil k domu v ústí první ulice vpravo. Stein zamžoural na větrem rozhoupaný vývěsní štít.

„*U Saracéna?*“ zavrčel.

„Není čas na předsudky,“ odfrkl si Barbarič, sesedl z koně a podal uzdu kaprálovi. Stein škubl knírem a udělal totéž, přičemž ze sedla sundal svoji pušku. Kaprál rychle zamířil do uličky, k bráně zadního dvora. Stein a Barbarič mezitím vešli do dveří. V hostinci zahučel průvan a Barbarič se musel pořádně opřít do veřejí, aby za sebou zavřel.

Světlo lamp a svícňů se ustálilo a téměř zmizelo, pohlcené neuvěřitelnou tlačenicí. Smršť nahnala zástupy z ulic do hostinců. Místa u stolů byla beznadějně obsazená, další hosté se přeléváli mezi nimi a hlavně kolem výčepu.

„Nikdo se tu nebude ochomýtat nasucho, je to jasné?!“ Tělnatý šenkýř v umaštěné zástěře se nenechal návalem vyvést z míry. „Tohle není samaritánský útulek ani vývažovna pro žebrotu. Kdo si nedá aspoň pivo, ať táhne zpátky do deště!“

Ti, kdo hledali jen útočiště, byli usvědčeni – s polohlasnými kletbami na krčmářské vydřiduchy začali po kapsách lovit groše a krejcare.

„Aha, už si vzpomínám,“ rozsvítilo se Barbaričovi. „Za mých studentských časů se to tady jmenovalo *U černého vola*. Podnik s pochybnou pověstí, ale vaří tu jedno z nejlepších pražských piv. A ani kuchyně není nejhorší.“

Stein neurčitě kývl hlavou, opřel si pušku těšínských mistrů do ohybu lokte a ponořil se do davu. Barbarič, jak měl ve zvyku, šel hned za ním. Před hranatým, nevlídně hledícím a těžce ozbrojeným kapitánem se i ten nejtěsnější zástup rozestoupil jako sedlácká pěchota před těžkooděncem.

Skutečnost, že výrazně kulhal, jen podtrhovala jeho celkovou nevrlost. Barbarič bezstarostně kráčel vzniklou uličkou a nemusel ani jednou použít loket nebo postrčení ramenem.

U výčepu, kde se narážel jeden sud za druhým a pivo teklo proudem, stála dřevěná figurína v pestrém orientálním oděvu, s jatagánem za pasem a zakřiveným mečem u boku. Místo hlavy měla nasazenou lidskou lebku v honosném turbanu. Ten byl trochu postrčený do týla, aby všichni viděli díru po kulce nad levým okem.

„Vidíte to, kapitáne?“ rýpl si Barbarič. „Hostinec je vlastně hnízdem místních turkobijců.“

„Z těch pobudů sotva někdo viděl mohamedána na vlastní oči.“ Stein jako obvykle nepochytil anebo záměrně nebral na vědomí ironii. „Tu lebku nejspíš ukradli z kostnice nebo hromadného hrobu. Šenkýři! Pivo!“

Přestože stejný požadavek právě zazněl z dobrého tuctu úst, hostinský se otočil ke Steinovi. „Hned to bude, pane rytíři! Tři piva!“

„Ne. Dvakrát pivo a sklenici vína.“

„Pro mě taky pivo,“ rozmyslel se rychle Barbarič. „Návrat do Prahy je potřeba oslavit patřičným nápojem!“

„Nepřijeli jsme oslavovat,“ utrousil Stein, ale stejně jako většinu jeho bručivých poznámek také tuto Barbarič přešel s blahosklonným úsměvem.

Rychlost, s jakou se jim v dlaních objevily cínové holby, kapitána trochu obměkčila. Přiřukli si i s kaprálem, který mezitím vešel zadním vchodem, palci odklopili víčka a pozvedli dna k očouzenému trámovému stropu. Barbarič se nenechal zahanbit a ukázal, že má stejně dobrý splávek jako jeho společníci.

„Dobrý Bože,“ zasténal Stein, když sklonil holbu. Hned se ale přežehnal palcem. „Odpusť, Pane, ale tohle mi v uherské zemi scházelo. Rodí se tam možná lepší bojovníci, ale opravdu netuší, jak vařit dobré pivo.“

Barbarič si odříhl do dlaně. „Souhlasím, je dobré být zpátky.“ Promnul si kříže a vystrčil břicho jako těhotná žena. „Já si na to sedlo snad nezvyknu.“

Stein úkosem vrhl varovný pohled na Jaroše, aby ho ani nenapadlo reagovat. Kaprál se však do jejich posťuchování zapojoval zřídka, natož aby podněcoval Barbariče k dalšímu hořekování nad útrapami cestování koňmo. Cestou z Vídně se jich naposlouchali dost a dost.

„Nejsem voják,“ neodradilo Barbariče jejich výmluvné mlčení. „Měl bych na to upozornit i arcivévodu. Jako člověk studovaný ve věcech práva, notář a městský radní jsem zvyklý na jisté pohodlí, na svou knihovnu, vinný sklípek a měkkou postel, na vybranou společnost...“

„Naše společnost vám nevoní?“ porušil Stein slib mlčenlivosti, který před chvílí v duchu složil sám sobě.

„Tak jsem to nemyslel. Jen říkám, že život na cestách, po hospodách a cizích domech není zrovna pro mě. Nemám na něj povahu.“

„Ale na štědrý plat od arcivévody náuru máte.“

Barbarič s úšklebkem pokrčil rameny a dál se věnoval pivu. Kolem nich se hemžili štamgasti i uprchlíci před nečasem a hostinský se měl co otáčet. Steinovo obočí se setkal u kořene nosu, šedé oči potemněly.

„Jeden by si myslel, že jsme v srdci Království českého,“ zabručel.

Barbarič se na něj tázavě zadíval, ale vzápětí pochopil, na co naráží – i on ve změti hlasů marně pátral po češtině. „Vadí vám to? Vždyť i vy jste Němec, končiny nad Trautenau nejsou o mnoho češtější než Bavorsko nebo Sasko...“

„Nic o mně nevíte, Barbariči. Z matčiny strany jsem zdědil i českou krev a plynule ovládám místní řeč. Takže se ptám, proč ve městě Přemysla a Libuše slyším jen samé cizí blábolení.“

„To je řečnická otázka?“ znejistěl Barbarič.

„Cože?“

„Odpověď je zřejmá. Když císař před patnácti lety přesídlil do Prahy, vytvořil z ní novodobý Babylón. S panovníkem sem přitáhli dvořané, úředníci, šlechta, kupci, peněžníci, umělci a cizokrajní vyslanci. K tomu houfy alchymistů, špiónů a dobrodruhů, stejně jako lotrů a šarlatánů všeho druhu. Ke všemu je Praha vyhlášena svými hostinci a nevěstinci. Už když jsem tu studoval, a to se císař teprve poprvé rozhlížel z Hradu, sem přijížděla šlechta i lůza z celé říše za radovánkami a snadným ziskem. Proto zde zní němčina, italština, francouzština, polština, zaslechl jsem myslím i španělštinu, a jsem si jistý, že támhleten žoldněř bez ruky si objednal pivo řečí Albionu. Je zbytečné nad tím vzdychat, kapitáne. Praha možná v jistém ohledu upadla, ale zároveň se díky výsadám hlavního města povznesla. Tak to chodí.“

„Babylón,“ utrousil Stein. „To jste trefil. Morální rozklad tu páchne hůře než celý Koňský trh. Polovina lidí v šenku je ozbrojená v rozporu s nařízením. Nejméně půltucet trhanů pošilhává po měšcích a špercích. Támhlety zmalované ženštiny byly zorány víckrát než podunajské roviny. A všechn ten svrab sem dorazil s kdejakými darmožroutskými přistěhovalci!“

„Domníváte se, že před Rudolfovým příchodem tu všichni žili jako v rajské zahradě?“ ušklíbl se Barbarič. „Co vy na to, kaprále? Syn mistra meče o tom musí něco vědět.“

Jaroš pokrčil rameny. „I předtím se stínalo, věselo, lámalo, čtvrtilo a upalovalo. Ale je pravda, že po příchodu panovníckého dvora se množství otcovy práce ztrojnásobilo. Dokonce si musel najmout nové pomocníky. Já sám jsem už jako chlapec vypomáhal na popravišti.“ Jindy bezvýraznou kaprálovou tvář přelétl závan nostalgie, jako když člověk vzpomíná na šťastnější dny dětství.

„A kdo nejčastěji propadne hrdlem?“ zeptal se Stein, zvláštním způsobem spokojený s potvrzením svého chmurného předpokladu. „Cizinci, nebo místní?“

„Z deseti popravených sedm nebo osm nikdy nevyřklo české slovo. Dobrá polovina darebáků jsou Italové – z Benátek, Janova, Modeny, Říma, Toskánska. Těch vran se do Prahy slétla celá hejna. Od velmožů přes peněžníky a lichváře až po pouliční lůzu – nájemné hrdlořezy, alchymisty a umělce.“

„Vezměte na vědomí, pánové,“ připomněl Barbarič, „že ani na konci naší cesty nás nečeká dům s českým pánem. Až tam dorazíme, pokuste se svou nevraživost k cizincům držet na uzdě.“

„Zločiny, kvůli nimž nás sem arcivévoda vyslal,“ řekl Stein, „jen dokazují celkovou zkaženost města. Předpovídají pád babylónské věže.“

„Čekám, kdy prohlásíte, že se od Prahy odvrátil samotný Bůh.“

„Nesmysl. Bůh je všudypřítomný a všemohoucí. To lidé se odvracejí od něj, ne naopak. Nevyhnutelně musí přijít trest.“

„Možná už to začalo,“ nadhodil Barbarič s úpornou snahou zachovat si vážnou tvář. „Ta bouřka může být předzvěstí ještě horších ran. Tak jako nad Sodomou i nad Vyšehradem se roztrhne obloha a břehy Vltavy skropí ohnivý déšť. Pokud je to tak, musíme rychle učinit něco důležitého.“

„Kát se,“ ucedil Stein, přestože mu bylo jasné, že si z něj notář utahuje.

„Ne. Objednat si další pivo!“ Notář cinkl víčkem prázdné holby. „Křemáři, ještě jednou dokola!“

„Večeři si nedáme?“ zavětral Jaroš.

„Tak dlouho se nezdržíme,“ ohlédl se Stein ke dveřím. „Jen co přejde bouřka, půjdeme svou cestou.“

Vtom se dveře hlučně otevřely a plameny v ohništi a lampách se divoce zazmítaly. Všechny pohledy se obrátily ke vchodu. Z temnoty protkané vodními provazci a trhané blýskavicí se do šenku nahrnul půltucet mužů v pláštích a kloboucích. Poslední zabouchl dveře a hlasitě zaklel.

„Italština,“ konstatoval Barbarič, ale konec slova už spolkl. On jediný totiž promluvil do hrobového ticha, které se po kletbě rozhostilo.

Z nových hostů už na první pohled nekoukalo nic dobrého. Když si rozhrnuli pláště, zaleskly se meče, nože, a dokonce i pistole. Zpod mokrých, povislých klobouků se po místnosti rozhlížely zpupné, vyzývavé oči. Všichni v hostinci se rychle odvrátili. Dokonce i Barbarič měl sto chutí otočit se a zalézt někam do kouta. Stein – žádný div – učinil pravý opak. Narovnal ramena, zvedl hlavu a udělal krok směrem ke dveřím. Upíjel přitom pivo, ale přes okraj holby se díval přímo na šestici. V levačce svíral štíhlou hlaveň pušky, pažbu měl opřenou vedle holínky.

„Opatrně, kapitáne,“ sykl Jaroš. Ruku držel na hlavici obouručního meče, který mu visel u boku a hrotem téměř škrábal o podlahu. „To jsou *banditi*.“

„Cože?“ ucedil Stein koutkem úst.

„Italští lumpové. Lupiči, vrahové, nájemní šermíři. Po setmění vládnou ulicím a ani za dne se jim nikdo neodvážá zkřížit cestu. Město si rozdělilo několik tlup, které navzájem soupeří o území. Vidíte ty zlaté šerpy kolem pasů?“

„Označují příslušnost k jednotlivým bandám?“ ozval se Barbarič přiškrceně.

„Přesně tak.“

Vůdci Italů scházelo jedno oko; místo něj měl v důlku stříbrnou kulku posetou drobným písmem. Zdravým okem přelétl po šenku. Zlověstný pohled se zastavil na Steinovi, který postavil holbu na roh stolu, otřel si zbytek piva z knírů a na hlaveň těšíanky položil i pravou ruku. Bandita zkřivil ústa, ale v tu chvíli do něj dloubl pobočník a vystrčenou bradou ukázal na stůl u zdi. Velitel se tam ohlédl; zdálo se, že nevraživě kouká i jeho stříbrná náhrada. Hosté se urychleně klidili stranou a prostor mezi zlatými šerpami a stolem se v mžiku vyčistil.

Stříbrooký něco vyšťekl. Čtyři muži u stolu vyhlédli zpod klobouků. I oni byli dobře ozbrojení a kolem pasů měli šerpy – ty jejich však byly zelené.

Vůdce šestice zopakoval výzvu.

„Ptá se, co pohledávají v jejich rajónu,“ šeptl Barbarič.

Stein se ohlédl přes rameno. „Umíte italsky?“

„A vy říkáte mně, že o vás nic nevím?“

Jeden z mužů u stolu pomalu vstal; židle zarachotila do tiicha. Prsty těch šesti u dveří okamžitě zatančily na rukojetích mečů a pažbách pistolí.

Náčelník zelených něco řekl, snažil se o smířlivý tón.

„Říká, že se tu jen ukryli před bouřkou,“ překládal Barbarič tlumeně. „Neměli v úmyslu porušit dohodu.“

Stříbrooký se nenechal obměkčit, sypala se z něj čím dál ostřejší slova.

„Prý je tento hostinec pod jejich ochranou,“ šeptal Barbarič. „Střeží ho právě před takovými lupiči, jako jsou tihle,“ kývl na zelené šerpy. „Pokud chtějí odejít živí, musí se vyplatit.“

Vůdce zelených se na něco zeptal; po předchozí vstřícnosti v jeho hlase nezbyla ani stopa. Stříbrooký mu odpověděl a slova doplnil vyzývavým úšklebkem. Zelený zlostně zahýbal čelistmi a podíval se na své chlapy. Odsunuli židle, vstali, rozestoupili se a položili dlaně na zbraně.

Zlaté šerpy si rozhrnuly pláště. Jednooký vůdce znovu zašťekal.

„Teď jsem úplně dobře nerozuměl,“ přiznal Barbarič, „ale poslední slova se týkala souložení s matkou zeleného náčelníka.“

Velitel mužů u stolu zbledl a ruka, kterou svíral pažbu pistole, položila palec na kohoutek. Řekl cosi ledovým hlasem.

„Upozorňuje stříbrné očko, že prach v jejich zbraních je zaručeně suchý,“ překládal Barbarič.

Zmoklé zlaté šerpy to nevyvedlo z míry. Zacvakaly kohoutky bambitek.

„Pánové!“ zvolal náhle hostinský. „Proč řešit tak malicherný spor násilím? Nedošlo přece k žádné újmě na majetku. Tito pánové se znakem Baziliška nevznesli žádné neoprávněné nároky a za pivo řádně zaplatili. Na usmířenou nabízím všem pití na účet podniku. Místo krve nechť teče pivo a víno! Zachovejme si chladné...“

„*Silenzio!*“ vykřikl stříbrooký a varovně na hostinského namířil ukazováček.

Vůdce Bazilišků usoudil, že nastala jeho chvíle. Vyškubl pistoli a levou dlaní natáhl kohoutek.

Našel se však někdo rychlejší, kdo čekal právě na to. Pobočník stříbrookého bandity bleskově zvedl bambitku s kolečkovým zámkem a stiskl spoušť. Kohoutek na kolečku zajiskřil, ale prach jen prskl a začmoudil – výstřel nevyšel.

Velitel zelených si určitě pomyslel, že při něm stojí Bůh – narychlo zamířil a stiskl spoušť. Zarachotil výstřel, šlehl oheň, mezi bandami zavířil dým.

Všichni darebáci na okamžik znehybněli. Nikdo nepadl. Jeden ze zlatých se ohlédl. Kulka, která těsně minula hlavu stříbrookého, zanechala v bílé omítce malý šedivý kráter.

Stein se zhluboka nadechl a vydechl s ponurým, jakoby medvědím zabručením. Barbarič už ten zvuk dobře znal. Vytréštil oči a natáhl ruku, ale místo kapitánova ramene sevřel jen vzduch. Stein rázně vykročil mezi stoly.

„Nikdo ani hnout!“ křikl, až se plamínky svíček a kahanů sklonily. „Všichni jste zatčení! Okamžitě odhodte zbraně! Kdo neposlechne, na místě zaplatí životem!“

Mezitím zastrčil klíč do kolečkového zámku a rázně natáhl pružinu. Jaroš obnažil své mečisko a s rukojetí v obou dlaních vykročil za kapitánem. Barbarič zastrčil ruku do koše rapíru, ale na rozdíl od svých společníků o krok ucouvl.

Zlaté i zelené šerpy na Steina nechápavě vyvalily oči. Jen stříbrooký znovu ohrnul rty jako pes.

„Co jsi zač?“ zasyčel německy.